

KİMINLEYDİN...?

alıntılar tarafından yazıldı

Salı, 14 Mayıs 2024 07:02 - Son Güncelleme Salı, 14 Mayıs 2024 07:02

Kiminleydin?

Bir vâiz, kürsüde âhiret ahvâlini anlatmaktaydı. Cemaatin arasında Şeyh Şiblî Hazretleri de vardı.

Vâiz efendi, Cenâb-ı Hakk'ın âhirette soracağı suallerden bahisle:

“İlmîni nerede kullandın, sorulacak! Malını-mülkünü nereden kazanıp nereye harcadın, sorulacak!

Ömrünü nasıl geçirdin, sorulacak! İbadetlerin ne durumda, sorulacak! Harâma, helâle dikkat ettin mi, sorulacak!...

Bunların ardından, şunlar şunlar da sorulacak!” diye uzun uzadıya birçok husus saydı.

Vâizi dinleyen Şiblî Hazretleri, yumuşak bir ifâdeyle şöyle seslendi:

“Ey vâiz efendi! Suâllerin en mühimlerinden birini unuttun!

Allah Teâlâ kısaca şunu soracak:

“Ey kulum! Ben seninleydim, sana şah damarından daha yakındım; fakat sen kiminleydin?”

Yeter ki Duandan Vazgeçme

Sen duâ edersin ama kabul olmuyor sanırsın...

Ekmek almak için fırına gidersin. Beklerken fırıncı ile sohbet başlar.

Ve fırıncının hoşuna gidersin, hoşsohbetisin ya!

Fırıncı başkalarına istediklerini verip aceleyle gönderir.

Bu arada sen istediğini alamadığın için sıkılmaya başlarsın.

Ama bilmezsin ki;

fırıncı yeni pişmiş en güzel ekmeği sana verecek ...

Hız Mevlana

Günahtan Sonra Aynı Kişi Olmaz İnsan

Günah öyle birşeydir ki bir kez insana değince asla aynı olmaz insan. Ya daha kötü, ya daha iyi olur. Günah sizi ya yerin dibine batırır, ya da tevbeyle bir olup yükselere çıkarır. Tевbesi edilmiş bir günahın sahibi o günahı işlemekten öncesine göre yukarıdadır. Çünkü yanında günahından öğrendikleri vardır. Bu gidin günaha girin demek değildir, çünkü çıkamayabilirsiniz. Ama girdiyseniz umudunuzu yitirmeyin demektir, tevbeyle başarılırsanız, o vakit eskisinden daha karlı olacaksınız demektir. Adem babamızın bize öğrettiği budur. Günah da bir öğretmendir. Yeter ki tevbe ödevleri tastamam yapılsın. Allah müminin hiç birşeyini zayi etmez, gübre misali günahını bile... Müminin hiç bir günahı yoktur ki saf, katışıksız günah olsun, içinde iyilik barındırmamasın. Onun günahına günah demesi bir iyiliktir. Günahına pişmanlığı bir iyiliktir. Halini beğenmeyişi bir iyiliktir. Bundan hasıl kibirlenmeye mecali olmayışı bir iyiliktir. Tевbesi ise iyilik üzeri iyiliktir. Mümine saf, katışıksız kötü asla isabet etmez.

(Zayi etmez derken ondan o kişi için iyi birşey hasıl eder demek istedim. Oysa kafirin günahı alem için dolaylı yoldan iyilik olsa da, kendi için kötüdür. Ondandır bir hayır nasiplenmez o. Meğer ki günahları ona yolun yol değil desin de onu iman kapısına getirsin, o ayrı. İkazlar alıyorum aman bizi günaha teşvik ediyorsun diyorlar, Allah korusun, ben sadece battık denmesini istiyorum. Bir de ne kadar güzel bir Rabbimiz olduğu, bizim her halimizi bereketlendirdiği bilinsin. Çünkü ye's belası hepimize zaman zaman virüs gibi sirayet ediyor. Ben bir müminin "Aman Allah zaten cömert ne yaparsam yaparım" diyeceğini sanmıyorum. Mümin öyle arsız değildir. Sadece düşer, sürçer, tökezler, zaman zaman kirlenir, mümin genellikle kendini kınar, ona umut vermek gerekir. -Yine de çok hassas bir denge gerekiyor. Ne ibadete güvenmek, ne de günahtan ye'se düşmek dengesi- Doğru, halbuki Allah peygamberine bile "Attığında sen atmadın Allah attı" diyor. Fiil Allahın biz neyi sahipleniyoruz.)

Uzatılan her şefkatli elin, teveccüh eden her sevgi dolu kalbin aslında Allah'ın olduğunu bilmeyenler, tenzih makamında yalnız yaşarlar. Her reddettikleri teşbihte reddettikleri Allah'tır bilmezler. Allah isminin tüm isimleri kapsadığını, tüm isimlerin tüm tecellileri kapsadığını, tüm tecellilerin de tüm eşya ve hadisat olduğunu bilmezler. İnsanlardan uzak, Allah'a yakın olabileceklerini vehmederler. Onu aramaya yola çıkarlar, az gider uz giderler, Kaf dağını geçerler, bir de bakmışlar ki Allah'ı geride bırakmışlar. Allah böylelerine göre kendini verada(arkalarında) diye tarif eder.

Neden yüz çevirdiğine iyice bak. Sakın Ona varmak için Ondandır yüz çeviriyor olmayasın. Göktekiler de sizin gibi Onu ararlar, der peygamber(sav). Demek Ona ulaşmak illa ki göğe ulaşmakla değildir. Gözünü aç bak belki en ehemmiyet vermediğindedir. Çünkü o sivrisineği bile misal vermekten çekinmez. Hakikatin hadimleridir onlar ve bilirler ki hakikatin hizmetçisi çoktur, mühim olan hakikattir, kendilerini çeker ötekiyle iftihar ederler. İhlasın büyük bir alametidir bu, güzel, iyi, doğru kimden gelirse gelsin kendininmiş gibi zevkle memnunane takdim etmek. Hakikat binbir dallı bir ağaç gibi binbir dille intişar ediyor, insanlık Onu binbir dilli melekten ziyade zikrediyor diye coşarlar, taşarlar Alem cu-şu huruşa gelmiş bir tekkedir nazarlarında, herkes aşk ile şevk ile cezbe ile Hu der. Onların tekkelerini kapatamazsınız.

Bir Hafızın Namazı..

Tenhâ bir köşe bulup namaza durdu. O, zaten “hep musallî olanlardan”dı. Ellerini kaldırdı ve dünyayı bütün ağırlığına rağmen arkaya atıverdi. Tekbir aldı.

“Allâhu Ekber” dedi.

Allâh’ın büyüklüğü karşısında nahif olan bedeni, daldaki yaprak gibi titriyordu. Fâtiha’nın âyetleri, bir bir sıralandı gönül semâsında.

“Elhamdülillahi Rabbi’l-Âlemîn” derken bütün zerrelerinin eridiğini hissetti. Yok oldu sanki... Damla deryaya gark oldu. Ve yoklukta asıl varlığı buldu.

“Rahman ve Rahîm olan”ın merhamet ummânına dalmışken bir anda silkiniverdi. Şimdi “din gününün sahibi”nin huzurunda, hesap için mahşere çıkmış gibi kıyamda idi.

Her bir kul, bizzat Rabbi tarafından hesaba çekilecekti. Kulluğun mahcûbiyetinin yanında Rabbi’nin kelâmına muhatab olmanın yakıcı sıcaklığını hissetti kalbinde... İhsan duygusu ile namaz kılmak ne güzel!

“Cibrîl hadîsi”nde olduğu gibi... “İhsan nedir?” diye sorunca Rûhu’l-Emîn, “Allah Teâlâ’yı görür gibi ibadet etmen!” diye buyurmuştu Âlemlerin Efendisi -sallâllâhu aleyhi ve sellem-... “Her ne kadar sen O’nu görmüyorsan da, O, seni hep görüyor.” diye de tamamlamıştı mübârek kelâmını...

Şimdi ise duâ makamında...

“İyyâke na’budu ve iyyâke neste’în.”

“Ancak Sana kulluk eder ve yine ancak Sen’den yardım dileriz.” diyerek Rabbi’ne niyaz ediyor.

“Bizi dosdoğru yoluna ilet, nîmet verdiklerinin yoluna. Gazaba uğrayanlarınkine değil!..”

Âdeta vücudundaki bütün uzuvlar dile gelmiş, hep birlikte koro hâlinde duâyâ “Âmîn” diyorlardı.

Ardından uzunca bir sûre okudu. Kıyamda durmaya doyamıyordu. Allâh’ın huzurunda bir “Elif” gibi dimdik duruyordu. Eğildi, “dâl” oldu. Boyun eğdi, nefesine teslimiyeti sevdirdi.

Allâh’ım, bu ne güzel bir kul! Ne güzel bir namaz! Yine doğruldu, “Elif” oldu. Secdede tam bir “hâ-mîm” oldu. Kıyamıyla rûkûsuyla, secdesiyle şimdi tam bir Kur’ân âyetiydi. O, zaten hâfızlığını tamamladığı andan beri “yürüyen Kur’ân”dı. Onun gibi namaz kılan az idi.

Hâfız, sanki ete kemiğe bürünüp, Yûnus diye görünenlerdendi. Yûnus gibi hakikat ilminin peşinde idi. Bunu anlamak için onu tanımak, onu tanımak için de Kur’ân’ı biraz olsun anlamak gerekli...

KİMİNLEYDİN...?

alıntılar tarafından yazıldı

Salı, 14 Mayıs 2024 07:02 - Son Güncelleme Salı, 14 Mayıs 2024 07:02

Hâfızın nefsi, namaz süzgecinde ezildikçe ezildi, kalbine boyun eğdi. İnsan denen muammâ çözüldü, gönül aynasında belirdi. Bir büyük Hak dostunun söylediği gibi, “Hayat, beşik ile tabut arasında dar bir koridor”...

İşte şimdi, o dar koridorun başından sonu görünüyordu. Hâfız, namaz kılıyordu. Âdeta yer-gök bir olmuş, zaman-mekan kaybolmuştu. Secdede ne kadar kaldı, kaç kere “Sübhâne Rabbiye’l-A’lâ” dedi, bilemiyordu.

Belki de marifet basamaklarını tırmanıyordu. Namazı, büyük bir sır ve hikmet kapısı görenler için pek çok kapı aralanır elbet gönül âleminde... Ve pek çok sır, namazın içinde çözülüp, Hak ile âyân olur.

Eşiğinde durdum yâ Rab!.. Nefsim, kalbim ve bütün varlığım Sen’in ellerinde. Sen şekil ver kalbime... Sûretimi de, sîretimi de Sana döndür. Kendi boyanla boy. Kalbime tecellî et cemâlinle... Aman, celâlinle değil!..

“İşte size vaad edilen cennet! Ki o, Allâh’a yönelen, emirlerine riâyet eden, göremediği hâlde Rahmân’dan korkan ve «kalb-i münîb» (Allâh’a yönelmiş bir kalp) ile gelen kimselere mahsustur.” (**Kâf, 32-33**)

Bir günde en az beş kere mîrâca çıkmak ne müthiş şey!

Allâh’ım, huşûlu namazı sevdin ve o huşûya erdiniz bizi!.. Namazda mîrâçtan hediyeler doğsun kalplerimize!.. Hâfızın namazı gibi.

Hâfız, namazını bitirmeye kıyamıyordu.

“Kullukta zirve namaz, namazda zirve secde”... O, şu anda zirvedeydi. Zirveden âlemleri seyrediyordu. Rahmânî kokular duydu. Melekler, hayran hayran ona bakıyorlardı.

O bir kuldu! Omuzlarındaki ağır yükün farkındaydı. Ve namaz kılıyordu. Allâh’ın Rasûlü, son nefesini verirken:

“-Namaz, namaz!..” diye buyurmuştu.

Namaz kılmayanlar, gözünün önüne geldi. Merhameti coştı. Namaz kılmamanın cezasını yüreğinde duydu.

“-Hak!” diye feryâd etti.

“-Eyvah, Ümmet-i Muhammed!..” diye ağladı, ağladı!

O’nun hürmetine kim bilir kimler affediliyordu. O secdedeyken başına kulluk tâcı taktılar. Bir de kalbine, gönlüne baktılar. Ne gördüler dersiniz? Mâsivâ adına, dünya nâmına hiçbir şey kalmamış. Tek ve yegâne olan varlık, sadece ve sadece Allah!..

KİMİNLEYDİN...?

alıntılar tarafından yazıldı

Salı, 14 Mayıs 2024 07:02 - Son Güncelleme Salı, 14 Mayıs 2024 07:02

Hatice Sena